

MAYNE REID

Călărețul fără cap

Traducere de

MARCEL GAFTON și ECATERINA ȘIȘMANIAN

PROLOG

Cerbul dormitează legănat de liniștea nopții ce domnește în preria din Texas; deodată tresare, aude un tropot de cal. Nu-și părăsește însă culcușul verde și nici nu sare în picioare. Doar își saltă ușor capul frumos, arătându-și pentru o clipă coarnele deasupra ierbii înalte. Ascultă cu încordare: nu cumva aleargă mustangul¹ pe pășunea învecinată?

Iarăși se aude tropotul de copite. Numai că de astă dată se deslușește și un sunet nou – o cadență metalică: scrâșnetul oțelului izbit în piatră.

Cerbul e cuprins de neliniște. Sare în lături și o pornește în goană prin prerie. Și abia departe se oprește și cutează să-și întoarne privirile: cine oare i-a tulburat somnul?

Sub raza vie a lunii lucitoare pe cerul sudic, cerbul recunoaște pe cel mai crâncen dușman al său: omul. Omul se apropia călare.

Dă să o rupă iarăși la fugă, dar înfățișarea stranie a călărețului îl ținut în loc. Cu burta lipită, de pământ și cu bolul adus îndărăt, cerbul continuă să privească. În ochii lui mari, căprui, se oglindește teama și nedumerirea.

Ce-l face oare să privească atât de stăruitor?

Calul? E un cal înșeuat, care poartă frâu... fără nimic deosebit în înfățișare. Să-l fi înspăimântat călărețul? Iată, ochiul întâlnește ceva neobișnuit, ceva care înfloare.

Călărețul nu are cap!

¹ Cal sălbatic care trăiește în pampas (n.tr.).

Cercetându-l pentru ultima oară cu privirile rătăcite, de parcă s-ar fi străduit să priceapă ce dihanie nemaivăzută i-a stârnit spaima, cerbul o rupe la goană spre inima preriei. Aleargă fără să se mai uite îndărăt. Se scufundă în apa Leonei și, abia după ce ajunge pe celălalt mal, se simte la adăpost de primejdie.

Fără să ia în seamă spaima cerbului, ba parcă fără măcar să-i simtă prezența, călărețul fără cap își urmează netulburat drumul.

Se îndreaptă și el spre râu, dar nu pare să se grăbească defel, înaintează în pas măsurat, liniștit, aproape solemn. Cufundat în gânduri, sloboade frâul și calul se apleacă și rupe în răstimpuri câte o gură de iarbă. Iar când, speriat de coioți¹, încremenește locului și-și saltă capul sforăind, călărețul nu-l îndeamnă la drum nici cu vorba, nici cu vreo smucire nerăbdătoare. Stăpânit de gânduri, nu ia aminte la nimic din ce se petrece în jurul său. Dar nu-și trădează taina prin niciun sunet, prin nicio șoaptă.

Poartă aruncat pe umeri un serap² ce se desface în bătaia vântului, dezgolindu-i pieptul, și cizme înalte, din blană de jaguar. Apărat astfel de umezeala nopții și de ploile tropicale, călărețul își continuă drumul, tăcut ca stelele ce scîlipesc deasupra-i, nepăsător ca greierii ce țârlăie în iarbă, ori ca vântul ușor de stepă ce-i flutură veșmântul.

Deodată, ceva pare să-l trezească din gânduri: calul a iuțit pasul. Își scutură coama și nechează vesel. Cu gâtul întins și cu nările fremătând, o pornește la trap și apoi, pe nesimțite, la galop.

Apropierea râului – iată ce l-a zorit!

Abia în mijlocul apei se oprește. Și odată cu el, se cufundă în valuri, până la genunchi, și călărețul.

Calul bea cu lăcomie să-și potolească setea. Într-un târziu se urnește domol spre malul din față și urcă sprinten povârnișul.

Ajuns sus, călărețul fără cap zăbovește, de parcă și-ar aștepta fugarul să se scuture de apă; pe urmă se urnește iarăși la drum.

De jur împrejur se desfășoară preria cea fără de sfârșit. Și în lumina tainică a lunii, depărtările ei par a se contopi cu bolta albastră.

¹ Coiot – mamifer carnivor din America, asemănător cu lupul și șacalul (n.tr.).

² Șal colorat purtat de băștinași (n.tr.).

PRERIA PÂRJOLITĂ

Soarele orbitor al amiezii inunda nesfârșita câmpie a Texasului, ce se deschidea la vreo sută de mile spre miazăzi de vechiul oraș spaniol San-Antonio.

Undeva înainte, sub trâmba razelor aurii, se deslușea ceva neobișnuit pentru preria sălbatică: un șir de furgoane cu coviltirele bombate și de o albeață ce-ți lua ochii. Erau zece cu totul – prea puține pentru o caravană comercială sau de stat; mai degrabă aparțineau vreunui colonist ce-și transporta avutul într-una din noile așezări de pe malul Leonei.

Înșiruite pe o mare distanță, furgoanele se târau înainte prin preria chinuită de arșiță, atât de încet, încât mișcarea lor aproape că nici nu se băga de seamă. Doar câte o antilopă ce fugea speriată sau câte un uliu ce se înălța cu țipăt în aer arătau că furgoanele se mișcă într-adevăr.

La ceasul acela de odihnă al amiezii nu vedeai niciun semn de viață în toată preria – nici pasăre înălțată în zbor, nici fiară avântată în fugă: toată suflarea stătea pitulată la umbră. Singur omul – pasămite în goană după bogăție – își urma drumul fără oprire, sub ochiul de foc al soarelui.

Judecând după toate, caravana aparținea, se vede, vreunui emigrant bogat, și nu numai simplu colonist. La fiecare furgon – cea mai bună producție de Pittsburg – trăgeau câte opt catări voinici. O sumedenie de sclavi negri însoțeau caravana. Femeile cu copiii stăteau cuibărite prin furgoane, în timp ce bărbații pășeau pe de lături ori veneau obosiți în urma convoiului. În frunte era o trăsură trasă de niște catări zdraveni de Kentucky. Pe capra acesteia, un sclav negru se perpelea de căldură în livreaua lui.

Totul arăta lămurit că nu-i vorba de vreun biet colonist din statele de nord, pornit la drum să-și caute aiurea un rost, ci de un bogătaş din sud care, neîndoielnic, și-a cumpărat o plantație și merge să se statornicească acolo.

Într-adevăr, caravana aparținea plantatorului Woodley Pointdexter. Acesta debarcase împreună cu familia la Indianola, în golful Mata-gord, și acum străbătea preria, îndreptându-se spre noua-i proprietate.

În fruntea convoiului călărea însuși plantatorul – un bărbat înalt, slab, de vreo cincizeci de ani, cu fața palidă, puțin gălbuie, cu o în-fățișare mândră și aspră. Era îmbrăcat simplu, dar cu gust – haină de alpaca croită larg, vestă de atlas negru și niște pantaloni de nanchin. Vesta lăsa să i se vadă cămașa din pânză fină, strânsă la guler cu o panglică neagră. În picioarele sprijinite în scări avea ghetе din piele moale. O pălărie de pai cu borul larg îi apăra fața de razele arzătoare ale soarelui.

Alături de el mergeau alți doi călăreți – unul în dreapta, altul în stânga. Primul era un băiețandru – să tot fi avut douăzeci de ani; ce-lălalt, tânăr și el, părea însă cu vreo șapte ani mai mare. Băiețandru-l era chiar fiul lui Pointdexter. Ți-era drag să te uiți la fața lui deschisă și plină de viață, mai ales în contrast cu aerul sever al tatălui său și cu înfățișarea mohorâtă a celui-lalt călăreț. Tânărul purta o bluză largă dintr-o pânză sinilie de bumbac, niște pantaloni dintr-o pânză asemănătoare și o panama cu borul moale. Îmbrăcăminte-a aceasta nu numai că se potrivea cu chipul său tineresc, dar corespundea de minune cerințelor climei sudice.

Cel de al treilea călăreț era nepotul plantatorului, ofițer în rezervă din cavalerie. Avea haine de croială cazonă, dintr-un postav albas-tru-închis, și chipiu de stofă.

Puțin mai în urma lor venea un alt însoțitor al convoiului – un om cu trăsături aproape grosolane, îmbrăcat mai simplu decât ceilalți. Judecând după iscusința cu care plesnea din bici, ghiceai lesne că e supraveghetorul sclavilor plantatorului.

În trăsura din fruntea convoiului călătoreau două tinere – una cu pielea de o albeață strălucitoare, cealaltă cu pielea tuciurie. Cea dintâi era fiica lui Pointdexter, singura lui fiică, cealaltă slujitoarea acesteia, o sclavă.

Coloniștii veneau de pe malurile fluviului Mississippi, din statul Louisiana. Dar plantatorul nu făcea parte dintre băștinașii acestui stat sudic: înfățișarea lui mărturisea din prima clipă că nu e un creol.

În fruntea convoiului călărea însuși plantatorul – un bărbat înalt, slab, de vreo cincizeci de ani, cu fața palidă, puțin gălbuie, cu o înfățișare mândră și aspră. [...] Alături de el mergeau alți doi călăreți – unul în dreapta, altul în stânga. Primul era un băiețandru – să tot fi avut douăzeci de ani; celălalt, tânăr și el, părea însă cu vreo șapte ani mai mare.

În schimb, în trăsăturile fiului și, mai cu seamă, în trăsăturile fine ale ficei sale trăia într-o vie oglindire frumosul tip al strămoșilor francezi.

Woodley Pointdexter era unul dintre marii proprietari de plantații de trestie-de-zahăr din sud. Dusese o viață de risipă, fiind vestit prin larga-i ospitalitate. În cele din urmă, se ruinase și se văzuse nevoit să-și părăsească plantațiile din Louisiana pentru a se stabili, împreună cu familia, în preria sălbatică din sud-vestul Texasului.

Soarele stătea aproape în crucea cerului. Călătorii înaintau domol, călcându-și umbra sub pas. Călăreții albi, istoviți de zăpușeală, se țineau tăcuți în șa. Ba până și negrii cei deprinși cu arșița conteniseră cu vorba lor monotonă și cântătoare; se adunaseră pâlcuri-pâlcuri în spatele furgoanelor și, osteniți, își târau pașii, fără o vorbă. Doar pocnetul răsunător al bicelor și strigătele surugiiilor tulburau liniștea apăsătoare din jur.

Caravana abia se mișca, de parcă ar fi mers pe dibuite. De fapt, nu exista un drum adevărat. Făgașul pe care înaintau se cunoștea doar după urmele de la carele ce trecuseră pe acolo mai înainte, abia întipărite în iarba culcată la pământ.

Plantatorul socoti în gând distanța străbătută și își zise că mai au de făcut vreo douăzeci de mile până la destinație. Nădăjduia că vor sfârși călătoria înainte de căderea nopții și, din pricina asta, își zorea și oamenii, în ciuda arșiței.

Deodată, supraveghetorul făcu semn caravanei să se oprească și porni în goană spre stăpân. Gesturile lui trădau îngrijorarea.

— Ce s-a întâmplat, Sanson? întrebă plantatorul, după ce călărețul ajunsese lângă el.

— Iarba e arsă. A fost foc în prerie.

— Da, o fi fost, dar s-a stins. Nu văd nicăieri fum.

— E adevărat, sir, nu se vede – se grăbi să încuviințeze supraveghetorul. Am vrut doar să spun că preria a ars și că e neagră toată ca tăciunile...

— Și ce-i eu asta? Cred că putem să ne vedem liniștiți de drum, fie că mergem printr-o prerie pârjolită, fie că mergem printr-una verde.

— Ce prostie, John Sanson, să faci atâta zarvă pentru niște fleacuri! se amestecă în vorbă nepotul lui Pointdexter. De ce sperii oamenii de pomană? Hei negrilor, la drum! Hai mișcă! Mână înainte, mână înainte!

— Dar cum o să mai găsim drumul, domnule căpitan Callhown? întrebă supraveghetorul de sclavi.

— Și de ce, mă rog, să găsim drumul? Multe năzbâtii mai îndrugi și tu! Doar nu l-am pierdut, nu-i așa?

— Ba eu mă tem c-am pierdut drumul. Urmele roților nu se mai văd: au ars odată cu iarba.

— Ce-are a face? Cred că putem străbate porțiunea pârlolită și fără ajutorul urmelor. Iar când ieșim de partea cealaltă a preriei, dăm din nou de ele.

— De, știu eu... — făcu naiv supraveghetorul, care cunoștea bine marginea apuseană a preriei. Numai dacă a mai rămas ceva și acolo. Eu nu văd nimic din șa: oricât te-ai căzni, nu zărești nimic care să semene a prerie.

— Hei, la drum, negrilor! Mână-nainte: strigă poruncitor Callhown și dădu pinteni calului, fără să-l mai învrednicească pe supraveghetor cu un răspuns.

Caravana se urni din loc, dar când ajunse în marginea pârlolită a preriei se opri iarăși, de astă dată fără vreo poruncă.

Călăreții se traseră ceva mai deoparte, să se sfătuiască. Înaintea lor, cât vedeau cu ochii, se desfășura preria nesfârșită și înnegrită de pârlol. Nicio plantă, nicio mlădiță verde, nicio frunză măcar nu scăpase de foc. Până hăt în zare totul era o priveriște cumplită. Bolta de un albastru viu a cerului sudic părea și ea întunecată aici. Iar soarele, deși nu-l umbrea niciun nor, părea că nu mai vrea să lumineze, parcă se posomorâse și el la vederea pământului pârlolit.

După toate semnele, focul izbucnise în timpul solstițiului de vară, la pârga ierburilor.

Sanson nu mințise spunând că urmele au ars odată cu iarba și că ei n-au să mai poată găsi drumul.

— Ce-i de făcut? întrebă plantatorul, cu oarecare descumpănire în glas.

— Vrei să știi ce-avem de făcut, unchiule Woodley? Să ne continuăm drumul, desigur. Râul curge și dincolo de porțiunea pârjolită, fără doar și poate. Dacă nu găsim cumva un vad până la jumătate de milă, urcăm în susul apei sau apucăm la vale, depinde.

— Ascultă, Casey, așa ne putem rătăci.

— Ei, asta-i! Porțiunea pârjolită nu-i prea întinsă. Și-apoi, nu-i nicio nenorocire dacă ne abatem puțin din drum; mai devreme ori mai târziu, tot ieșim la râu.

— Bine, dragul meu, tu știi mai bine decât mine. Sunt de acord să te urmăresc.

— Fii fără grijă, unchiule! Eu am făcut pe călăuza în împrejurări mai grele... Hei, la drum, negrilor! După mine!

Și căpitanul aruncă o privire plină de înfumurare în direcția trăsurii. Un chip fermecător și umbrit de neliniște apăru de după perdeluța portierei. Callhown dădu pinteni calului și porni înainte, cu același aer îngâmfat.

Corului de bice care umplu din nou văzduhul cu pocnetele lui i se adăugă acum tropotul celor optzeci de catări, învălmășite cu scâncetul roților. Furgoanele se puseră iar în mișcare. Catării goneau de zor. Fața neagră a preriei, cu care nu erau deprinși, îi speria. Copitele lor abia se lăsau în cenușă, că se și ridicau. Puțin câte puțin, animalele se liniștiră. În felul acesta caravana mai înaintă aproape o milă, apoi se opri din nou.

Priveliștea – dacă am putea să o numim astfel – se schimbase, dar nicidecum în bine. Totul era negru până în zare, ca și mai înainte. La o vreme însă, șesul se schimbă pe nesimțite într-un relief neregulat, cu ridicături muntoase și dealuri scunde însoțite de văi. Nu se putea spune că pe aici lipseau cu desăvârșire copacii, deși ceea ce vedeau călătorii noștri numai cu multă îngăduință merita acest nume. Pe aici creșteau arțari pitici mexicani, unii stingheri, alții grămădiți în mici pâlcuri. Frunzișul lor ajurat pierise ca și când nici n-ar fi existat vreodată, iar tulpinile carbonizate și crengile tăciunite se înălțau ca niște schelete negre în văzduh.

— Ai rătăcit cumva drumul, prietene? întrebă plantatorul, apropiindu-se în grabă de nepotul său.

— Nu, unchiule, cel puțin până acum. M-am oprit nițel să cercețez locul. Pesemne că drumul trece prin valea de colo. Am mers bine. Putem înainta fără nicio grijă. Iau asupra mea toată răspunderea.

Porniră din nou. Coborâră povârnișul și o ținură în lungul văii, apoi urcară pe culmea unui delușor. Și iarăși se opriră.

— Te-ai rătăcit, Casey? repetă plantatorul întrebarea de adinea-uri, apropiindu-se de nepotul său.

— Drace, mă tem că da! Nici diavolul n-ar fi în stare să se descurce într-un iad ca ăsta!... Nu, nu! zise el deodată, văzând trăsura venind și vrând să-și ascundă zăpăceala. Acum mi-e limpede totul. Iată, în partea aceea e râul, n-am nicio îndoială. Înainte!

Și căpitanul dădu pinteni calului, deși nu știa nici el sigur încotro ar trebui să se îndrepte. Furgoanele îl urmară îndată.

Negrilor însă nu le scăpă zăpăceala lui Callhown. Ei își dădeau seama că nu merg în linie dreaptă, ci se învârtesc în cerc printre tufișurile înnegrite de pe dealuri și de prin văile pârjolite.

Dar iată că strigătul plin de încredere al călăuzei le trezi nădejdea în suflet. Și, drept răspuns, bicele se ridicară în aer ca la o poruncă, iar pocnetul lor răsunător se amestecă cu exclamațiile bucuroase ale oamenilor.

Curând, caravana ieși din nou la drum umblat – se vedeau lămurit urme proaspete de roți și de copite. Era neîndoios că o altă caravană, asemănătoare cu a lor, abia trecuse pe acolo. Ea înaintase desigur în direcția râului Leona; se putea foarte bine să fi fost un convoi de stat, în drum spre fortul Indge. Trebuia deci să meargă pe urmele ei. Fortul se afla chiar în calea lor și de acolo nu mai aveau mult până la destinație.

Se părea că lucrurile stau minunat. Căpitanul, îmbărbătat, porunci oamenilor, cu o vădită mulțumire de sine, să meargă înainte.

Merseră așa vreo milă și mai bine, ținându-se după urmele găsite. Acestea nu călcau în linie dreaptă, ci se tot încolăceau pe după tufișuri arse. Treptat-treptat, siguranța lui Casey Callhown se destramă și o expresie mohorâtă i se așternu pe față. Căpitanul își dădu deodată seama că urmele celor patruzeci și patru de roți după care se țineau ei sunt urmele propriei lor caravane.

URMA LASOULUI

Nu mai încăpea nicio îndoială: furgoanele lui Woodley Pointdexter mergeau pe urmele lăsate de propriile lor roți.

— Astea-s urmele noastre! murmură Callhown, cu un blestem.

— Urmele noastre?! Ce vrei să spui, Casey? Nu se poate să mai fi trecut pe aici!

— Am mers oare pe propriile urme? Da, da, chiar așa. Ne-am învățat pe loc, în cerc. Uite urma unei jumătăți de potcoavă: asta-i de la copita dindărăt a calului meu; uite și urmele negrilor noștri. În plus, recunosc și locul, e dealul pe care l-am coborât la ultimul popas. Afurisit ghinion! Aproape două mile făcute de pomană!

Chipul lui Callhown nu exprima doar descumpănire, ci și o ciudă cumplită, rușine. Numai și numai din vina lui rămăsese caravana fără o călăuză pricepută. Omul cu care se învoiseră la Indianola să le slujească drept călăuză îi lăsase baltă numaidecât, după o dispută cu trufașul căpitan.

Din trăsura care tocmai se apropia, ochii aceia minunați cătară cu nedumerire și muștrare spre Callhown, iar el se făcu negru la față de supărare.

Pointdexter nu mai întrebă nimic: acum era limpede pentru toți că s-au rătăcit.

Caravana încrămeni în loc. Călăreții albi se adunară din nou la sfat și discutau cu aprindere.

Erau într-o situație grea. Plantatorul nu mai spera să ajungă la destinație înainte de căderea nopții, cum crezuse până mai adineauri. Poate că vor fi nevoiți să înnopteze în preria pârjolită și n-au să găsească apă pentru adăpat catârilor? Poate că nu vor petrece acolo decât o singură noapte? Cine știe!

Cum oare să găsească drumul?

Soarele începuse să coboare spre asfințit, dar stătea încă destul de sus pe cer. Cu ajutorul busolei puteau afla nordul și sudul, răsăritul și apusul. La ce bun, dacă nu știau încotro să apuce!

Callhown devenise prudent. Nu se mai oferi să o facă pe călăuza. După eșecul suferit, nu se mai încumeta să ia totul de la început.

Timp de zece minute discutară zadarnic, căci nimeni nu fu în stare să propună un plan chibzuit. Nimeni nu știa cum să scape din preria neagră, care-i aruncase pe toți într-o amarnică deznădejde.

Un stol de ulii negri umbri cerul în zare. Se apropiau văzând cu ochii. Câțiva se lăsară la pământ, iar ceilalți prinseră să se rotească pe deasupra drumeților rătăciți. Ce voia să însemne asta?

Se scurseră alte zece minute tot atât de apăsătoare; deodată, drumeții se simțiră iarăși îmbărbătați. Un călăreț ivit pe neașteptate în zare se apropia în goana mare de caravană.

Negândită bucurie! Cine mai credea să întâlnească un om în asemenea locuri?! Nădejdea se aprinse din nou în ochii tuturor: călărețul din depărtare le apărea ca un salvator.

— Vine spre noi, nu-i așa? întrebă plantatorul, care aproape nu-și credea ochilor.

— Da, tată, drept spre noi! și Henry, scoțându-și pălăria, începu să o fluture în aer, făcând semne necunoscutului.

Călărețul zărise fără doar și poate caravana și se apropia cu repeziciune. El trecu în lungul furgoanelor, îndreptându-se spre plantator și însoțitorii săi.

— E un mexican! șopti Henry, cercetându-i îmbrăcămintea cu privirea.

— Cu atât mai bine! zise tatăl său tot în șoaptă. Un temei în plus să sperăm că va putea să ne ajute.

— Afară de costum, n-are în el nimic de mexican! mormăi Callhown. Dar lasă, mă lămuresc eu... *Buenos dias, caballero! Este usted mejicano*¹? îl salută căpitanul în spaniolă.

— O, nu! protestă necunoscutul, zâmbind. Nu sunt mexican. Dacă doriți, putem vorbi și în spaniolă, dar am impresia că m-ați înțelege mai bine în englezește, probabil limba dumneavoastră maternă.

Callhown se gândi că i-a scăpat vreo greșeală în cele spuse adineuri, așa încât se abținu să răspundă.

¹ Bună ziua, cavaliere! Sunteți mexican? – în limba spaniolă în text (n.tr.).

— Noi suntem americani – rosti Pointdexter, cu mândrie, dar în clipa următoare, temându-se parcă să nu-l jignească pe omul de la care așteptau ajutor, adăugă: Da, sir, suntem toți americani din statele de sud.

— Asta e ușor de ghicit, după înfățișarea caravanei – vorbi necunoscutul, cu un zâmbet imperceptibil, aruncând o privire spre sclavii negri. Se vede că umblați pentru prima oară prin prerie – mai spuse el. V-ați rătăcit?

— Da, sir, și nu avem nicio speranță să găsim drumul, dacă nu veți binevoi să ne dați o mână de ajutor.

— Nu are rost să vorbim în cazul de față despre bunăvoință. Călăream prin prerie și v-am observat cu totul întâmplător urmele. Dându-mi seama că v-ați rătăcit, m-am repezit încoace, să vă vin în ajutor.

— Gestul dumneavoastră e plin de mărinimie și noi vă suntem adânc recunoscători. Îngăduiți-mi, vă rog, să facem cunoștință. Mă numesc Pointdexter, Woodley Pointdexter, și sunt originar din Louisiana. Am cumpărat o plantație pe malul Leonei, în apropiere de forțul Indge. Sperăm să ajungem acolo înainte să se întunece. Credeți că mai avem timp?

— Timp este berechet. Cu condiția să urmați întocmai indicațiile mele.

Spunând acestea, necunoscutul se desprinsese de grup și galopă până pe culmea delușorului, de unde scrută împrejurimile, străduindu-se să-și dea seama încotro trebuia să apuce caravana.

Silueta i se contura semeț pe fondul albastru al cerului. Călărea un splendid murg de rasă, cu care și un șeic arab s-ar fi mândrit. Cu pieptul lat, cu picioarele subțiri ca trestia, cu coapsa puternică și cu o minunată coadă stufoasă, calul însuși stârnea admirația privitorilor. Necunoscutul era un tânăr de vreo douăzeci și cinci de ani, bine făcut, cu trăsături regulate, îmbrăcat în pitorescul port mexican: haină scurtă de catifea, pantaloni cu șnur, cizme din piele de bivol, un brâu roșu-aprins de mătase chinezească, strâns elegant peste mijloc, și o pălărie neagră, lucioasă, cu ceaprazuri aurii.

Necunoscutul era un tânăr de vreo douăzeci și cinci de ani, bine făcut, cu trăsături regulate, îmbrăcat în pitorescul port mexican.

Drumeții întoarseră fără voie capul spre acest tablou vrednic de admirație. Dar mai era o pereche de ochi care cercetau călărețul; ei priveau într-ascuns, de după perdeluța trăsurii, iar privirea lor trăda un simțământ cu totul deosebit. Pentru prima oară în viață, Louise Pointdexter vedea un om ce părea întruchiparea visurilor ei de fată.

Oare bănuia necunoscutul tulburarea pe care o stârnise în sufletul tinerei creole? Cum să bănuiască! Privirea-i lunecă doar în treacăt peste trăsură acoperită de colb. La fel se întâmplă uneori când privești o scoică nearătoasă și nici nu bănuiești că înăuntrul ei se ascunde o perlă.

— Pe cinstea mea, nu zăresc niciun semn după care să vă călăuziți și să ajungeți singuri la destinație! vorbi el, întorcându-se lângă stăpânul caravanei. Va trebui să treceți Leona la cinci mile mai jos de fort; dar cum și eu trec râul tot pe-acolo, vă propun să mergeți după urmele calului meu. Cu bine, domnilor!

Luându-și rămas-bun în chipul acesta atât de neașteptat, necunoscutul dădu pîteni calului și se depărta în goană.

Plantatorul și tovarășii săi rămaseră tare nedumeriți de această purtare ciudată. Dar după numai câteva clipe, necunoscutul se înapoie.

— Mă tem că urmele calului meu vă vor ajuta prea puțin. Pe aici au trecut herghelii întregi de mustangi și pământul poartă întipărite urmele a mii de copite. Ce-i drept, calul meu e potcovit, dar Domniile Voastre nu sunteți deprinși a deosebi o urmă de alta și vă veți descurca anevoie. Mai cu seamă că în cenușă urmele cailor rămân întipărite aproape la fel.

— Atunci, ce-i de făcut? întrebă plantatorul, deznădăjduit.

— Îmi pare foarte rău, mister Pointdexter, nu pot rămâne să vă însoțesc. Trebuie să ajung grabnic la fort, am de predat un document important. Dacă se întâmplă cumva să-mi pierdeți urma, mergeți în așa fel, încât să aveți soarele în dreapta și umbra să vă cadă în stînga, formând un unghi de aproximativ cincisprezece grade cu linia drumului. Mergeți drept înainte și, după vreo cinci mile, veți zări vârful unui chiparos. Îndreptați-vă îndată spre el: chiparosul se află chiar pe malul râului, foarte aproape de vad.

Tânărul dădu să pornească, dar își înfrână fără voie calul. Zărise doi ochi negri și strălucitori privindu-l de după perdeluța trăsurii. Deși stăpâna lor stătea în umbră, ghiceai lesne că ochii aceștia luminează chipul unei copile de o rară frumusețe. Călărețul le surprinse căutătura ce-l cerceta cu o vie curiozitate... aproape cu gingășie. Le răspunse fără voie printr-o privire admirativă, dar, temându-se că purtarea lui ar putea fi luată drept o îndrăzneală, întoarse brusc calul și se adresă din nou plantatorului, care nu mai sfârșea cu mulțumirile.

— Nu merit recunoștința dumneavoastră – rosti el – fiindcă sunt nevoit să vă las în voia sorții. Din păcate, nu dispun de timp.

Se uită la ceas, apoi își mărturisi încă o dată părerea de rău că trebuie să-i lase singuri.

— Sunteți foarte generos, sir – spuse Pointdexter. Nădăjduiesc că, urmând indicațiile dumneavoastră, nu vom rătăci drumul. Soarele nu ne va amăgi, desigur.

— Mă tem doar să nu se schimbe vremea. Spre nord se adună norii... într-o oră ei s-ar putea să întunece soarele. Oricum, asta se va întâmpla înainte să ajungeți în locul de unde se zărește chiparosul... Hm, stați puțin – făcu el după o clipă de gândire. Am altă idee: țineți-vă după urma lasoului meu!

Zicând acestea, necunoscutul desprinse de la oblânc un colac de frânghie, aruncă un capăt la pământ, iar pe celălalt îl legă de inelul șei. Apoi își scoase pălăria cu o mișcare elegantă, se înclină în direcția trăsurii și, dând piteni calului, se avântă în goană în largul preriei.

Lasoul se întinse în urma calului, lăsând o dără șerpuitoare pe fața pârjolită a țărânei.

— Interesant flăcău! exclamă plantatorul, privind după călărețul ce se pierdea într-un nor de praf negru. S-ar fi convenit să-l întreb măcar cum îl cheamă.

— Eu aș zice mai curând că e un tânăr înfumurat! bombăni Callhown, căruia nu-i scăpase privirea necunoscutului în direcția trăsurii. Cât privește numele, mai mult ca sigur că ne-ar fi spus unul născocit. Doar Texasul e plin de filfizoni din ăștia. 'Mnealor ori sunt condamnați, exilați să-și ispășească pe aici vreo pedeapsă, ori aventurieri. Nu caută decât aventuri și își ascund adevăratul nume.

— Ești nedrept, Casey! ripostă tânărul Pointdexter. Necunoscutul făcea impresia unui om instruit și cumsecade, așa zice chiar demn de un nume cinstit.

— După cum văd, tu îl socoți un gentleman, nu? S-avem iertare. N-am întâlnit niciodată vreun tip din ăștia gătit în cârpe mexicane, care să nu fie un ticălos. Pun rămășag că și omul nostru face parte din tagma lor.

În acest timp, frumoasa creolă scosese capul pe fereștrua trăsorii și urmărea cu privirea călărețul ce se îndepărta.

Callhown observă totul fără întârziere.

— Ce s-a întâmplat, Lou? întreba el, aproape în șoaptă. Mi se pare că ți-ai pierdut răbdarea: ții cumva să-l ajungi din urmă pe obraznicul ăla? Mai ai timp. Pot să-ți împrumut calul meu.

Tânăra fată se rezemă de pernele trăsorii, neplăcut impresionată de aceste cuvinte și de tonul cu care fuseseră rostite. Silindu-se să-și ascundă jignirea, izbucni într-un râs răsunător.

— ...Mda, mda... Am văzut eu numaidecât că e ceva necurat la mijloc. Parcă te-a vrăjii curierul ăsta strălucitor. Mai știi?! Pesemne că te-a atras costumul lui ales. Află însă de la mine că nu-i decât o cioară împodobită cu pene de păun. Și cred că va trebui să-i smulg într-o bună zi masca de pe față, poate chiar și o bucată de piele odată cu ea.

— Cum nu ți-e rușine, Casey?

— Ție ar trebui să-ți fie rușine, Lou! Să dai atenție unui netrebnic oarecare! Unui măscărici înzorzonat! Sunt convins că nu-i decât un simplu curier al fortului.

— Crezi într-adevăr? O, cât aş vrea să primesc scrisori de dragoste din mâna unui asemenea curier!

— Atunci, grăbește-te să i-o spui singură! Calul meu îți stă la dispoziție.

— Ha-ha-ba! Greu mai pricepi tu unele lucruri! Chiar în glumă de-aș vrea să-l ajung din urmă pe acest poștaş al preriei, tot n-aș izbuti cu gloaba ta leneșă. Până cobori tu din șa, l-am și pierdut din ochi. Degeaba, n-aș putea să-l ajung din urmă, oricât aş dori.

— Vezi să nu te-audă tatăl tău!

— Vezi tu mai bine să nu te-audă! răspunse fata, vorbind dintr-odată cu seriozitate. Deși mi-ești văr bun și deși tata crede că ești o întruchipare a perfecțiunii, eu sunt de altă părere. Nu-ți ascund lucrul acesta, cum de altfel nu ți l-am ascuns niciodată.

Callhown se mărgini să se încrunte: era o mărturisire amară pentru el.

— Tu îmi ești văr – continuă creola, pe un ton cu totul deosebit de tonul glumeț de la început – dar numai atât. Pentru mine ești căpitanul Casey Callhown, nimic mai mult. Așa că nu încerca, te rog, să te transformi în sfătuitoarea mea. Există un singur om căruia socot de datoria mea să-i cer sfatul și să-i ascult mustările. Te rog deci să mă lași în pace, mister Cas. Nu vreau să dau nimănui socoteală de gândurile și de faptele mele, până nu voi găsi un om demn de aceasta. Iar ție nu ți-e sortit să fii alesul meu.

În clipa următoare, fata se rezemă iarăși de pernele trăsorii, măsurându-l pe căpitan cu o privire plină de indignare și dispreț. Apoi trase perdeaua la fereastră, lăsându-l să înțeleagă că nu dorește să mai continue convorbirea.

Strigătele surugilor îl dezmeticiră pe căpitan. Se bucură văzând că furgoanele au pornit-o din nou prin preria cea neagră, poate tot atât de neagră ca și gândurile lui.

3

FARUL PRERIEI

Acum, călătorii nu-și mai făceau griji în privința drumului. Urma lasoului șerpuia neîntrerupt înainte și se vedea atât de lămurit, încât nici măcar un copil nu s-ar fi putut rătăci. Nu mergea în linie dreaptă, se întortochea prin hățișuri, iar uneori, atunci când lipseau copacii, se abătea puțin într-o parte. Lucrul acesta își avea temeiul lui: prin asemenea locuri erau râpe adânci și alte opreliști, iar urma